Nr 62

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 1 czerwca 1948 r.

250

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 maja 1948 r.

w sprawie ryczałtów miesięcznych dla instruktorów uprawy tytoniu i ich pomocników.

Na podstawie § 90 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3. IV. 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 228) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Instruktorom i pomocnikom instruktorów uprawy tytoniu tytułem zwrotu kosztów podróży, diet i noclegów przyznaję ryczałt w następującej wysokości:

a) w okresie od 1 marca do 15 września:
dla instruktorów — 8.000 zł,
dla pomocników instruktorów — 5.500 zł;

b) w okresie od 16 września do 28 lutego:
dla instruktorów — 5.500 zł,
dla pomocników instruktorów — 3.500 zł.

§ 2.

Ryczałt ten płatny jest z dołu, łącznie z uposażeniem miesięcznym, z kredytów przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 3.

Prawo do ryczałtu służy tylko tym instruktorom i pomocnikom, którzy faktycznie pełnili swe funkcje w terenie przynajmniej przez 14 dni w danym miesiącu.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1948 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 października 1947 r. w sprawie ryczałtów miesięcznych dla instruktorów uprawy tytoniu i ich pomocników (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 35, poz. 328).

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 10836/2/48).

251

OKÓLNIK

z dnia 28 maja 1948 r.

w sprawie zakresu kontroli urzędów rewizyjnych w przedsiębiorstwach sektora państwowego i współdziałania banków z tą kontrolą.

I. Celem rozgraniczenia uprawnień i obowiązków urzędów rewizyjnych w zakresie kontroli przedsiębiorstw sektora państwowego od działalności w tym względzie innych uczestników aparatu finansowego, a w szczególności instytucyj finansowo-kredytowych (banków), ustala się w oparciu o przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) oraz o tezy, zawarte w uchwale Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1947 r. w sprawie zasad systemu finansowego, której tekst załączony został do ok. Min. Sk. (Nr 307) z dnia 30 sierpnia 1947 r, Nr D. V. 7283/3/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 291), co następuje:

do zakresu działania urzędów rewizyjnych w dziedzinie kontroli przedsiębiorstw sektora państwowego należy:

1) kontrola przedsiębiorstw w zakresie niezbędnym dla celów podatkowych;

2) kontrola księgowości przedsiębiorstw pod względem prawidłowego jej prowadzenia, a w szczególności pod względem jej dostosowania do przepisów:

a) powołanego wyżej dekretu o postępowaniu podatkowym: udokumentowanie, ujawnianie odbiorców, dostawców itd.,
b) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365), a zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 466): terminowość zapisów, kontrole ilościowe, brudnopisy inwentarzowe itd.,
c) jednolitego planu kont, zatwierdzonego przez Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów,
d) innych przepisów prawnych, normujących zasady prowadzenia ksiąg;

3) kontrola rocznych zamknięć rachunkowych (bilansów), wiążąca się z obowiązkiem współuczestniczenia urzędów rewizyjnych w zatwierdzaniu bilansów przedsiębiorstw państwowych (teza XXI); bilanse przedsiębiorstw powinny być w szczególności badane:
a) pod względem formalnym, tj. czy sporządzone zostały zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi oraz instrukcjami właściwych Ministrów bądź Ministra Skarbu, normującymi sposób dokonywania zamknięć rachunkowych za poszczególne okresy operacyjne,
b) pod względem merytorycznym — na tle całokształtu księgowości oraz gospodarki przedsiębiorstwa, przez ustalanie zgodności tej gospodarki w porównaniu z planem finansowo-gospodarczym; badanie rocznych zamknięć rachunkowych przedsiębiorstw, objętych powołanym wyżej systemem finansowym, pod względem merytorycznym odbywa się z reguły przy współudziale przedstawiciela banku, powołanego do opiniowania planów finansowo-gospodarczych odnośnego przedsiębiorstwa, w związku z czym na urzędach rewizyjnych ciąży obowiązek uzgadniania z właściwym bankiem (oddziałem) terminu zamierzonej rewizji ksiąg tego rodzaju przedsiębiorstwa. Ministerstwo Skarbu zwraca przy tym uwagę, że aczkolwiek zasadniczo na urzędach rewizyjnych nie ciąży obowiązek oceny słuszności i celowości ponoszonych przez przedsiębiorstwa wydatków, gdyż wchodzi to w zakres kontroli przeprowadzanej przez inne czynniki aparatu finansowego, to jednak kontrola urzędów rewizyjnych nie może całkowicie pomijać tych momentów, lecz powinna zajmować się nimi chociażby drugoplanowo w granicach koniecznego powiązania zagadnień gospodarczych z zagadnieniami finansowymi i podatkowymi, a to celem stwierdzenia, czy niema w tym względzie przynajmniej rażących uchybień, np. niewspółmierności cen zakupu w stosunku do ogólnie znanych cen rynkowych, nadmiernego magazynowania towarów itd.

Po raz pierwszy urzędy rewizyjne przystąpią do skontrolowania bilansów za okres 1947, 1947/48;

4) kontrola zgodności wypłacanych przez przedsiębiorstwa wynagrodzeń pracowniczych z normami, ustalonymi przez odnośne przepisy prawne, uchwały Rady Ministrów lub uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów;

5) przeprowadzanie rewizyj przedsiębiorstw na żądanie banków w przypadku stwierdzenia przez nie, iż przedsiębiorstwo wykazuje niezaplanowane straty, mogące spowodować trwałe zachwianie równowagi przedsiębiorstwa (teza XVIII) bądź w innych uzasadnionych prawnie przypadkach; w związku z tym banki uprawnione są do przedkładania urzędom rewizyjnym odpowiednich w tym względzie wniosków.

Ponadto przy wszelkiego rodzaju kontrolach przedstawiciele urzędów rewizyjnych powinni zwracać zawsze uwagę, czy przedsiębiorstwa przestrzegają zasad dyscypliny finansowej oraz porządku finansowego, określonych w powołanej uchwale Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1947 r., a w szczególności zasad, dotyczących:
a) koncentracji środków pieniężnych,
b) zakazu posiadania rachunków więcej niż w jednej instytucji finansowej bez zgody banku finansującego,
c) przymusu uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym,
d) zakazu wzajemnego kredytowania się przez przedsiębiorstwa i urzędy,
e) ograniczonego pogotowia kasowego,
f) wyodrębnienia gospodarki pieniężnej eksploatacyjnej od inwestycynej, a w związku z tym zakazu używania środków obrotowych na cele inwestycyjne i odwrotnie oraz obowiązku przekazywania właściwych kwot do Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek amortyzacyjny przedsiębiorstwa oraz na rachunek inwestycyjny.

II. 1) Z uwagi na konieczność zapobieżenia dwutorowości kontroli prowadzonej w przedsiębiorstwach sektora państwowego przez aparat finansowy, a w szczególności kontroli wykonywanej przez urzędy rewizyjne i banki, Ministerstwo Skarbu, powołując się na okólnik swój z dnia 30 sierpnia 1947 r. L. D. V. 7283/3/47 (Nr 307) w sprawie zasad systemu finansowego w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 291), ponownie zwraca uwagę na konieczność utrzymywania na tym odcinku między urzędami rewizyjnymi a bankami jak najściślejszego kontaktu, koordynowania poczynań oraz wzajemnego udzielania informacyj, mogących się przyczynić do usprawnienia kontroli. W szczególności urzędy rewizyjne są obowiązane do przekazywania właściwym bankom wszelkich danych, uzyskanych w toku kontroli co do nieprzestrzegania przez przedsiębiorstwa wspomnianych wyżej zasad porządku finansowego; odwrot-

nie banki powinny podawać do wiadomości urzędów rewizyjnych uzyskane dane, mogące mieć znaczenie dla prawidłowego ustalenia zobowiązań podatkowych przedsiębiorstw bądź dla oceny ich zamknięć rachunkowych.

2) W związku z powyższym banki powinny udostępnić urzędom rewizyjnym zapoznanie się ze swoimi zarządzeniami instrukcjami, dotyczącymi zakresu przeprowadzanej przez aparat bankowy kontroli przedsiębiorstw.

III. 1) Protokóły z kontroli przedsiębiorstw, przeprowadzanej przez urzędy rewizyjne, powinny być sporządzane w odpowiedniej ilości, tak by odbitki protokółu zawsze otrzymały:
a) kontrolowane przedsiębiorstwo,
b) władza nadrzędna przedsiębiorstwa,
c) właściwy bank wykonujący kontrolę finansową przedsiębiorstwa.

Protokóły z kontroli rocznych zamknięć rachunkowych powinny nadto otrzymywać komisje bilansowe, właściwe dla składania wniosków o zatwierdzenie bilansów (teza XXI); w przypadkach wymienionych w tezie XVIII oraz w innych szczególnych przypadkach (np. przy stwierdzeniu poważnych rozbieżności z planem finansowo-gospodarczym) protokóły te powinny być przedkładane w drodze służbowej także Ministerstwu Skarbu.

2) Z drugiej strony odpisy wszelkich protokółów z lustracyj przedsiębiorstw, dokonywanych we własnym zakresie przez banki, powinny być zawsze przesyłane właściwemu urzędowi rewizyjnemu, obowiązanemu do prowadzenia akt przedsiębiorstw i gromadzenia w nich wszelkich materiałów dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw.

IV. 1. Celem jak największego ograniczenia ilości przypadków przymusowego ściągania od przedsiębiorstw sektora państwowego należnoci podatkowych w drodze egzekucji administracyjnej, Ministerstwo Skarbu nakłada na banki, wykonujące kontrolę finansową przedsiębiorstw w ramach systemu finansowego (teza XVI), obowiązek:

1) czuwania, by przedsiębiorstwa w sporządzonych planach finansowo-gospodarczych zawsze uwzględniały należności Skarbu Państwa z tytułu przypadających od nich podatków,

2) dopilnowywania, by zobowiązania podatkowe tych przedsiębiorstw były regulowane przez nie terminowo. W przypadku, gdyby — z uwagi na przejściowe trudności finansowe — poszczególne przedsiębiorstwo nie posiadało na swoim koncie odpowiednich sum, wystarczających na pokrycie przypadających od niego zobowiązań podatkowych, bank zablokuje konto przedsiębiorstwa i z najbliższych wpływów dokona odpowiedniego przelewu należności podatkowych na rzecz właściwego urzędu rewizyjnego; w takich przypadkach należności podatkowe korzystają z prawa pierwszeństwa w ich zaspokojeniu — przed wszystkimi innymi zobowiązaniami przedsiębiorstwa, także takimi, co do których bank jest również uprawniony względnie zobowiązany na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. i następnych do blokowania konta przedsiębiorstwa w przypadkach, gdy przedsiębiorstwo nie posiada na swoim rachunku w dacie wymagalności zobowiązań odpowiednich sum dla ich pokrycia; w żadnym razie bank nie powinien dopuścić do tego, by w regulowaniu należności podatkowych następowała dłuższa zwłoka.

2. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) przedsiębiorstwa sektora państwowego, podlegające kontroli finansowej banków, obowiązane są, począwszy od dnia 1 lipca 1948 r., przedkładać właściwemu bankowi w terminach, określonych w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51) oraz w art. 27 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) i w § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50), tj. do dnia 15 każdego miesiąca, deklaracje miesięczne przewidziane tymi przepisami, a w terminie określonym w art. 14 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129), zmienionego dekretem z dnia 25 marca 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 117), tj. w ciągu 7-miu dni po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, wykazy potrąceń lub listy płac, zawierające dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń, dołączając do tych dokumentów (deklaracyj, wykazów potrąceń, list płacy) odpowiednie odcinki dokumentów przelewowych, wystawione na właściwy urząd rewizyjny; obowiązek przedkładania deklaracyj miesięcznych w podatku obrotowym nie ciąży oczywiście na przedsiębiorstwach, dokonujących sprzedaży wyłącznie po przez Centrale Zbytu, a objętych Centralnymi Zarządami przemysłów, dla których wprowadzony został scalony podatek obrotowy, obejmujący wszystkie fazy obrotów, dokonanych wytworami danego przemysłu przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, wchodzące w zakres danego przemysłu. W takich przypadkach obowiązek opłacania scalonego podatku obrotowego oraz składania w związku z tym deklaracyj miesięcznych o wysokości dokonanych obrotów ciąży na odnośnych Centralach Zbytu, poszczególne zaś przedsiębiorstwa są od tego obowiązku wolne; odmiennie jednak od tego, przedsiębiorstwa, osiągające obroty zarówno ze sprzedaży poprzez Centrale Zbytu, jak i ze sprzedaży, dokonywanych samodzielnie wprost odbiorcom (z pominięciem Centrali Zbytu), obowiązane są przedkładać deklarcje miesięczne oraz opłacać zaliczki, przypadające od tych bezpośrednich sprzedaży;

2) bank wykonujący kontrolę finansową obowiązany jest:

a) zamieszczać na otrzymywanych deklaracjach, czy wykazach lub listach plac, dokładną datę wpływu tych dokumentów do banku, a na odcinkach dokumentów przelewowych datę obciążenia z tego tytułu rachunku przedsiębiorstwa,

b) dopilnować, by wystawiony odcinek dokumentu przelewowego zawierał zawsze dokładne rozbicie przekazywanych sum według rodzajów podatków, okresów podatkowych, których poszczególne kwoty dotyczą, z wyodrębnieniem kwot dodatku za zwłokę i ewentualnych kosztów egzekucyjnych,

c) przekazać otrzymane deklaracje, wykazy potrąceń oraz odpisy list plac — po zamieszczeniu na nich daty wpływu — wraz z odnośnymi odcinkami dokumentów przelewowych właściwym urzędom rewizyjnym, dokonując jednocześnie na rzecz tych urzędów przelewu przypadających im sum;

3) dokumenty, o których mowa w pkt 1) i 2), urzędy rewizyjne powinny traktować jako wniesione we właściwym terminie, mimo, że otrzymanie ich przez urzędy z banku będzie następowało w okresie późniejszym, jeżeli wpłynęły one do banku przed upływem odnośnych terminów, przewidzianych w pkt 1) lub jeżeli przedsiębiorstwo przedstawi dowód, iż przed upływem tych terminów wspomiane dokumenty zostały nadane na pocztę (art. 54 post. pod.); natomiast za datę uregulowania należności podatkowej przez przedsiębiorstwo należy uważać — zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 20 lutego 1948 r. Znak Min. Sk. D. III. 11867/7/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 83) — dzień obciążenia rachunku przedsiębiorstwa przez bank (zob. pkt 1) lit. b). Przekazywanie urzędowi rewizyjnemu wspomnianych dokumentów przez bank powinno być dokonywane w miarę możności bieżąco, a w każdym razie nie później , niż w ciągu 10 dni od daty złożenia ich przez przedsiębiorstwo do banku;

4) w przypadku złożenia do banku przez przedsiębiorstwo odcinka dokumentu przelewowego po upływie określonych w pkt 1) terminów, a w związku z tym obciążenia przez bank rachunku przedsiębiorstwa po upływie tych terminów, do obowiązku banku należy — niezależnie od czynności wyszczególnionych w pkt 2) — dokonać obliczenia przypadającego od przedsiębiorstwa dodatku za zwłokę oraz spowodować, by dokonało ono dodatkowego przelewu kwot, przypadających z tego tytułu. Ministerstwo Skarbu przy tej okazji podkreśla iż zgodnie z powołanym w pkt 4) okólnikiem z dnia 20 lutego 1948 r. banki powinny otrzymywane zlecenia przelewu wykonywać w dniu otrzymania;

5) w razie dokonania przedsiębiorstwu kontrolowanemu przez bank ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego w drodze wymiaru lub domiaru, odpowiednia decyzja powinna być wystawiona przez urząd rewizyjny w dwóch egzemplarzach, z których jeden należy doręczyć bankowi, a drugi przedsiębiorstwu; otrzymana decyzja władzy podatkowej stanowi dla banku podstawę do automatycznego spisania odpowiedniej sumy z rachunku przedsiębiorstwa i przelewu jej na konto właściwego urzędu rewizyjnego, przy czym ewentualne wniesienie przez przedsiębiorstwo środka odwoławczego nie wstrzymuje regulacji należności. Z drugiej jednak strony w razie całkowitego lub częściowego uwzględnienia środka odwoławczego przedsiębiorstwa, odnośna decyzja powinna być doręczona przez urząd rewizyjny zarówno bankowi, jak i przedsiębiorstwu, a wynikająca z tego tytułu kwota różnicy zarachowana na pokrycie bieżących zobowiązań podatkowych przedsiębiorswa.

3. Obowiązek banku dopilnowywania terminowego regulowania należności podatkowych przez przedsiębiorstwa, podlegające ich kontroli finansowej, dotyczy nie tylko należności bieżących, lecz odnosi się również do istniejących już obecnie zaległości podatkowych wspomnianych przedsiębiorstw. W związku z powyższym urzędy rewizyjne prześlą właściwym bankom (oddziałom) wykazy zalegających, a przez banki kontrolowanych przedsiębiorstw wraz z podaniem kwot, przypadających od poszczególnego przedsiębiorstwa, z prośbą o ich uregulowanie. W przypadku jednak, gdyby jednorazowe uregulowanie tych zaległości mogło spowodować trudności finansowe dla odnośnego przedsiębiorstwa, urząd rewizyjny powinien na wniosek przedsiębiorstwa, zaopiniowany przez bank, rozłożyć spłatę zaległości na raty, których wysokość i terminy powinny być z bankiem uzgodnione. Dodatek za zwłokę oraz koszty egzekucyjne, przypadające od spłacanych w powyższym trybie zaległości, urzędy rewizyjne umorzą we własnym zakresie, przy powołaniu się w odnośnych decyzjach na niniejsze zarządzenie. Ministerstwo Skarbu podkreśla jednak, iż powyższy tryb postępowania jest wyjątkowy i dotyczy tylko zaległości, powstałych przed ukazaniem się niniejszego zarządzenia.

4. Wobec tego, iż uregulowana niniejszym zarządzeniem współpraca banków z władzami podatkowymi na odcinku poboru, przypadających Skarbowi Państwa należności podatkowych, daje pełną rękojmię terminowego i we właściwej wysokości uiszczania tych należności przez przedsiębiorstwa podlegające kontroli finansowej banków, przeto Ministerstwo Skarbu zawiesza w stosunku do tej grupy przedsiębiorstw stosowanie przepisów, zawartych w dekrecie z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84), polecając wszelkie ew. wynikające w tym względzie trudności rozwiązywać w drodze porozumienia się z właściwymi bankami względnie ich oddziałami.

5. 1) Ustanowiony w ust. 2 i 3 tryb postępowania niema zastosowania do tych przedsiębiorstw sektora państwowego, które nie podlegają kontroli finansowej przez banki w ramach systemu finanso-

wego, ustanowionej powołaną na wstępie uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1947 r.; w stosunku do tego rodzaju przedsiębiorstw pobór należności powinien być dokonywany na ogólnych zasadach przy przestrzeganiu obowiązujących w tym względzie zarządzeń.

2) Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 12 marca 1948 r. Znak Min. Sk. D. V. 3828/3/48 (Dz. Urz. M. Sk. Nr 30, poz. 108) w sprawie wysokości zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy w roku podatkowym 1948 r. od przedsiębiorstw państwowych i majątków, pozostających pod zarządem państwowym — za przedsiębiorstwa już objęte zasadami systemu finansowego, a więc podlegające kontroli finansowej Banku Narodowego Polskiego lub Banku Gospodarstwa Krajowego albo Państwowego Banku Rolnego, uważa się przedsiębiorstwa produkcyjne podległe Ministerstwu Przemysłu i Handlu, ujęte organizacyjnie w Centralne Zarządy i Zjednoczenia wraz z ich Centralami zaopatrzenia i zbytu. O zmianach w tym względzie powinny Centrale instytucyj kredytowych zawiadamiać Ministerstwo Skarbu — Departament Podatków w miarę postępującej akcji przyjmowania poszczególnych przemysłów.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8402/1/48)

OGŁOSZENIE

o unieważnieniu legitymacji urzędowej.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 1971 wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla Mandeckiego Pawła, kontraktowego pracownika w Urzędzie Rewizyjnym w Katowicach.

Ogłoszenie

Ogłoszenie o unieważnieniu legitymacji urzędowej.

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział	organizacyjny i osobowy
GB	—	„	gopodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„	karny skarbowy
OSk	—	„	Ochrony Skarbowej
OK	—	„	obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„	budżetowy
K	—	„	finansów i podatków komunalnych
RK	—	„	rachunkowo-kasowy
C	—	„	ceł
ZPP	—	„	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„	podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„	innych podatków bezpośrednich
EA	—	„	egzekucji administracyjnej
A	—	„	akcyz
M	—	„	monopolów
U	—	„	ubezpieczeń
Sp	—	„	spółdzielczości
L	—	„	likwidacyjny
R	—	„	różnych
Z	—		zarządzenie
I	—		instrukcja
O	—		okólnik
Ob	—		obwieszczenie
Uch	—		uchwała
Rp	—		rozporządzenie

Poz.	T R E Ś C		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
250	W sprawie ryczałtów miesięcznych dla instruktorów uprawy tytoniu i ich pomocników.	Z	31 V. 1948 r.	D. I. 19836/2/48	X																				
251	W sprawie zakresu kontroli urzędów rewizyjnych w przedsiębiorstwach sektora państwowego i współdziałania banków z tą kontrolą.	O	28 V. 1948 r.	D. V. 8402/1/48										X											

Cena zł 33

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.